

Vracím se z Brd. Neděle, už skoro podvečer, a vlak z Hořovic není ani zdaleka naplněný. Klimbám. Na rameno mi dopadá těžká ruka muže zákona. Totiž dráhy? No zkrátka průvodčího. Už potřetí. "Vaši jízdenku prosím". Nu dobrá, jsem ochoten přiznat, že po dvou dnech, kdy se člověk potlouká po hřebenech, boří se do bažin a válí se "stylově" v jehličí, může vzniknout dojem, že jízdenku nevlastní? Ale?

"?sem vám ji ukazoval před chvílí!", jsem rozespalý a nevrlý. Průvodčí naopak svěží a ještě nevrlejší. Navíc nepříjemně asertivní. Prostě na ránu. "Mohl bych ji prosím vidět ještě jednou?" Maník přes uličku se evidentně dobře baví. Sahám do svých cca. deseti kapes. Jízdenka je asi tak v osmé. Průvodčí ji jen požmoulá a upustí na zem. Pak mizí dříve než si stačím zavázat botku, kterou hodlám pozlobit jeho holeň.

Naproti si sedá holka. Docela hezká. Na volné místo vedle sebe ukládá housle. Krátce na mne pohlédne, kdoví proč zívne a zašátrá v batůžku. Vytáhne bichli tlustou jak Fanyho čokl (kdybyste to nevěděli, Fanyho pes není tlustej, jen osvalenej - říkal to veterinář. Ale ujišťuju vás, že otlejší zvíře ste v životě nezahlídli) a s výrazem lektora mravní výchovy se začte.

A vlak uhání na Prahu. Už jen z okýnka koukám na vrcholy Brd a jako pokaždé si uvědomuji, že sakra právě teď mám tu největší chuť vystoupit. Vystoupit, urazit těch pár desítek metrů k prvním stromům, nasát vůni jehličí a?no jo, sednu na pařez, vytáhnu krabku, zapálím si a budu si říkat "blbe, kdo je na ten čmoud zvědavej?". A na zadku budu mít kilo smůly, za límcem rzavýho mravence a v očích připitomělej úsměv. Jedu domů. Ach jo?

Kola tlučou do kolejí. Každý čtvrtý úder je o dost silnější. Holka sebou vždycky trhne a podívá se, jakoby pohoršeně, z okna. Chybí jen, aby si přitiskla prst na rty a zasyčela to pitomý "psst". Ale to nemůže. Zastavujeme ve stanici. Brzdy skřípou. Knížka padá do klína a obě ruce vysílají své ukazováky do uší. Nechce to slyšet. Bojí se, že jemnému houslovému sluchu ublíží zvuky vlaku. Nedivím se. Tenhle akord se neučila?

Rozjíždíme se a do vagónu vstupuje průvodčí. Z obrovské dálky, zastřené zuřivostí, slyším cosi o jízdence. Tak tohle zase nezvládám já. Vstanu a popovídám si s ním. Pěkně nahlas. A holka naproti si zacpe uši?